

Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне... (Ін. 3: 16)

Бог є Любов

№3 (25) БЕРЕЗЕНЬ 2013

Видання Маневицького благочиння
Волинської єпархії Української Православної Церкви

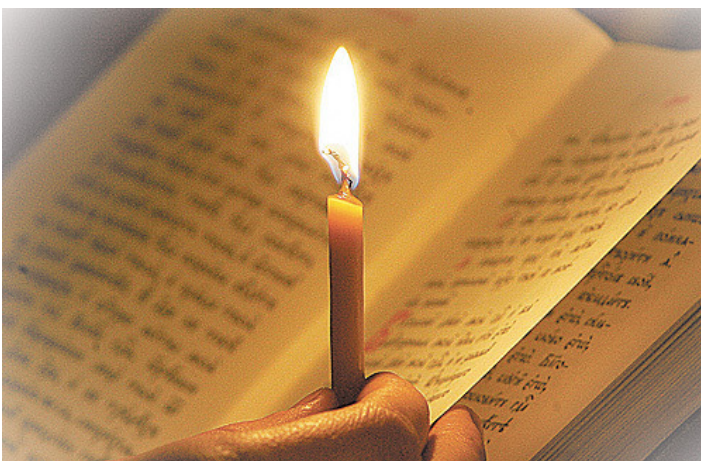
Слава Богу, дорогі во Христі Ісусі браття та сестри!

У ЦЬОМУ НОМЕРІ ЧИТАЙТЕ:

ЦПШ: Катехізис. Урок другий. Про Боже- ственне одкровен- ня	2
ЦПШ: Цс. Мова. Урок другий: Деякі особливості вжи- вання букв церков- нослов'янської мо- ви	3
До прощеної неділі	4
Знаю — не знаю	5
“Король, який повернувся” (продовження)	6
«Страшний» жук	7
З Днем ангела!	8
«Це добре!»	8

Коли людина готується вирушити в дорогу, вона повинна знати мету своєї подорожі. Так буває і з Постом. Піст — це, головним чином, духовна подорож, а мета його — Великдень, "Свято зі Свят". Піст — приготування до "звершення Пасхи, істинного одкровення". Тому ми повинні почати з того, щоб постаратися зрозуміти зв'язок Посту з Пасхою, оскільки цей зв'язок відкриває нам щось дуже суттєве, щось вирішальне в усій нашій християнській вірі та житті.

Для багатьох, якщо не для більшості, православних християн Піст складається з обмеженої кількості формальних, здебільшого заперечних правил: утримання від скоромної їжі (м'яса, молочного, яєць), танців, і, можливо, навіть кінематографа. Ми до

такої міри віддалені від справжнього духу Церкви, що нам іноді майже неможливо зрозуміти, що в Пості є "щось інше", без чого всі ці правила втрачають більшу частину свого значення. Це "щось" інше можна найкраще визначити як якусь атмосферу, "настрій", насамперед стан духу, розуму та душі, який упродовж семи тижнів наповнює собою все наше життя. Треба ще раз підкреслити, що мета Посту полягає не в

тому, щоб примушувати нас до відомих формальних зобов'язань, а в тому, щоб "пом'якшити" наше серце настільки, щоб воно могло сприйняти духовні реальності, відчути приховану доти спрагу спілкування з Богом.

Кожен, хто зазнав хоча б раз у житті цю єдину в світі радість пасхальної ночі, яка "ясніша сонячного дня", розуміє це. Але про що ця радість? Чому ми можемо співати під час пасхальної заутрені: "Нині все наповнилося світла, небо, і земля, і пекло"?

Мандри, паломництво! Однак, щойно ми вступаємо в "світлу печаль" Посту, ми бачимо — далеко, далеко попереду — кінець шляху. Цей кінець шляху, його мета — радість Великодня, Пасхи, вхід у сяйво слави Царства Небесного. І те, що ми бачимо здалеку, це передчуття Пасхи, освітлює "пісню печаль", перетворює її на "духовну весну". Ніч може бути довгою й темною, та впродовж усього часу шляху нам здається, що таємниче й сяюче світло зорі висвітлює обрій. "Не позбав нас уповання нашого (надії нашої), Чоловіколюбний!"

Пасха.ру

18 березня розпочинається **Великий піст**, який триватиме сім тижнів до **4 травня** включно. Як і щороку він покликаний підготувати нас до зустрічі з Воскреслим Спасителем, Господом нашим Ісусом Христом.

Великий піст — час, що кличе нас у дорогу до Господа довгими і заплутаними стежками лабіринту нашої душі. Адже саме підготування душі до зустрічі й пізнання Бога — найголовніше завдання Посту. А щоб краще це зробити, візьмімо з собою на весь Піст раду авви Єваґрія з Добротолюбія:

"Чи хочеш пізнати Бога? Пізнай спочатку себе самого".

У НАШІЙ ГАЗЕТІ ДЛЯ ВАС:

- Повчання святих Отців
- Уроки церковної православної школи
- Відповіді на найрізноманітніші питання нашого життя
- Духовна поезія
- Дитяча сторінка
- І багато іншої цікавої та корисної інформації

ЦЕРКОВНА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА

Урок 2 Про Божественне одкровення.

10. ЩО Є ДЖЕРЕЛОМ ВЧЕННЯ ПРО ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ?

Вчення про православну віру ми почерпаємо з Божественного одкровення.

11. ЩО МИ РОЗУМІЄМО ПІД БОЖЕСТВЕННИМ ОДКРОВЕННЯМ?

Божественне одкровення — це те, що Сам Бог побажав відкрити людям, щоб вони могли правильно і спасительно в Нього вірувати і гідно Його шанувати.

12. ЧИ ВСІМ ДАНО БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ?

Бог дав необхідне і спасительне одкровення для всіх людей, але оскільки не всі здатні безпосередньо прийняти одкровення від Бога, то Він вибрав особливих провісників, які передали Божественне одкровення тим, хто бажає його прийняти.

13. ЧОМУ НЕ ВСІ ЗДАТНІ ПРИЙНЯТИ ОДКРОВЕННЯ ВІД БОГА?

Не всі люди здатні безпосередньо прийняти одкровення від Бога через свою гріховну нечистоту та немочі духу й тіла. [Святитель Григорій Богослов пише: *«Любомудрувати про Бога можна не всякому, — так! не всякому. — Це здобувається не дешево і не тими, хто плазує по землі! Додам іще: можна любомудрувати не завжди, не перед всяким і не всього торкаючись, але потрібно знати: коли, перед ким і скільки. Любомудрувати про Бога можна не всім; тому що здатні до цього люди, які випробували себе, які провели життя в спогляданні, а перш за все очистили, принаймні очищають, і душу, й тіло. Для нечистого ж, можливо, небезпечно навіть торкнутися до чистого, як для слабкого зору до сонячного променя. Коли ж можна? — Коли буваємо вільні від зовнішньої твані (тобто від явних гріхів) і заколоту, коли те, що керує в нас, (розум) не зливається з негідними та блукаючими образами, як краса письмен, перемішаних письменами негарними, або як пахощі мира, змішаного з брудом. Бо дійсно потрібно зупинитися, щоб пізнати Бога (Пс. 45 : 11), і коли оберемо час, судити про правоту Богослов'я (Пс. 74: 3). Перед ким же можна? Перед тими, що займаються цим ретельно, а не поряд з іншим тлумачать із задоволенням також і про це після кінських перегонів, театрів і пісень, після задоволення черева і того, що гірше черева; бо для останніх становить частину забави і те, щоб посперечатися про такі предмети та відзначитися тонкістю заперечень. Про що ж повинно любомудрувати, і якою мірою? Про те, що доступно для нас і в такій мірі, до якої тягнуться стан і здатність розуміння в слухачеві. Інакше, як ті звуки чи страви, що перевищують міру, шкодять одні слуху, інші тілу, чи, якщо зазвичай, як тяжкості не за силами шкідливі тим, хто їх підіймає, і сильні дощі — землі; так і слухачі втрачуть колишні сили, якщо їх, скажу так, обтяжити і придушити вантажем важких навчань» (слово 27. Про богослов'я 1)].*

14. ХТО БУЛИ ПРОВІСНИКАМИ ОДКРОВЕННЯ БОЖОГО?

Провісниками одкровення Божого були Адам, Ной, Авраам, Мойсей та інші пророки. Вони прийняли і проповідували початки одкровення Божого; в повноті ж і досконалості приніс на землю одкровення Боже втілений Син Божий, Господь наш Ісус Христос, і розповсюдив його по всесвіту через Своїх учнів і апостолів.

Ап. Павло говорить: *"Бог, Котрий багаторазово і різноманітно говорив здавна отцям через пророків, в останні ці дні говорив нам через Сина, Котрого поставив спадкоємцем усього, через Котрого і віки створив" (Євр. 1:1-2). А проповідуємо премудрість Божу, таємну, приховану, яку призначив Бог раніше віків для слави нашої, якої ніхто з князів віку цього не пізнав... Нам же Бог відкрив це Духом Своїм, бо Дух усе проникає, і глибини Божі (1 Кор. 2: 7 - 8, 10).*

Євангеліст Іоанн пише: *Бога ніхто не бачив ніколи; Єдинородний Син, Котрий в лоні Отця, Він явив (Ін. 1: 18).*

Сам Ісус Христос говорить: *Ніхто не знає Сина, крім Отця, і Отця не знає ніхто, крім Сина, і кому Син хоче відкрити (Мф. 11: 27).*

15. ЧИ МОЖЕ ЛЮДИНА ПІЗНАВАТИ БОГА БЕЗ ОСОБЛИВОГО ЙОГО ОДКРОВЕННЯ?

Людина може пізнавати Бога методом дослідження створених Їм речей, але це пізнання є недосконалим та недостатнім і може служити тільки приготуванням до віри чи лише деяким посібником до пізнання Бога з Його одкровення.

"Бо невидиме Його, вічна сила Його і Божество, від створення світу через розглядання творіння видимі" (Рим. 1: 20).

"З однієї крові Він створив увесь рід людський для життя по всій землі, наперед визначивши час і межі їх перебування, щоб вони шукали Бога, чи не відчують Його і чи не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас, бо ми Ним живемо і рухаємося, й існуємо" (Діян. 17: 26-28).

Міркування про віру в Бога починається з думки про те, що Бог є. До цієї думки ми приходимо споглядаючи створені Ним предмети. Уважно розглядаючи світ, ми пізнаємо, що Бог премудрий, всемогутній, благий; пізнаємо також і багато невидимих Його властивостей. Таким чином приймаємо Його як Верховного управителя. Оскільки Бог — Творець усього світу, а ми складаємо частину цього світу, отже, Бог — і наш Творець. За цим знанням слідує віра, а за вірою — поклоніння (Василій Великий, Послання 232).

Питання до заняття:

1. ЩО Є ДЖЕРЕЛОМ ВЧЕННЯ ПРО ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ?

2. ЩО МИ РОЗУМІЄМО ПІД БОЖЕСТВЕННИМ ОДКРОВЕННЯМ?

3. ВСІМ ЧИ ДАНЕ БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ?

4. ЧОМУ НЕ ВСІ ЗДАТНІ ПРИЙНЯТИ ОДКРОВЕННЯ ВІД БОГА?

5. ХТО БУЛИ ПРОВІСНИКАМИ ОДКРОВЕННЯ БОЖОГО?

6. ЧИ МОЖЕ ЛЮДИНА ПІЗНАВАТИ БОГА БЕЗ ОСОБЛИВОГО ЙОГО ОДКРОВЕННЯ?

Урок 2. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ БУКВ ЦЕРКОВНОСЛОВ'ЯНСЬКОЇ МОВИ

При створенні слов'янської азбуки святі рівноапостольні Кирило та Мефодій базувались на грецькому алфавіті, який має свої особливості, котрі, в свою чергу, внесли й особливості в написання окремих церковнослов'янських слів.

- Буква г [глаголь] в словах іншомовного походження перед буквами г, к, х вимовляється як [н]: **а́ггел** [а́нгел]. Вийняток складають два слова: **а́гге́й** [Агге́й — чоловіче ім'я] й **а́ггел** [а́ггел] — злий дух, протилежність **а́ггел** — а́нгелу.

- Буква **Є, е** [єсть] — **Є** (широка) пишеться на початку слова, а **е** (вузька) в середині й у кінці, наприклад: **Є́зеро** — [éзеро] — озеро. Окрім того, буква **Є** вживається для того, щоб відрізнити відмінки парного числа та множини від співзвучних їм слів однини, де вживається буква **е**: **Фарі́се́й** [фарисе́й] називний відмінок однини, **Фарі́се́й** — фарисеїв — родовий відмінок множини.

- Буква **З** [зелó] в сучасній церковнослов'янській мові по вимові співпадає з буквою **З** [земля́] та пишеться лише в наступних словах: **ЗВѢЗДА** [зві́зда *чи* зве́зда], **ЗЕЛІЕ** [зе́ліє], **ЗЛАКЪ** [зла́к], **ЗЛО** [зло], **ЗВѢРЬ** [зві́рь *або* зве́рь], **ЗМІЙ** [змі́й], **ЗЕЛѠ** [зі́ло *чи* зе́ло], **ЗѢНИЦА** [зі́ница *чи* зе́ница], а також у словах від них утворених.

- Буква **О** [он] пишеться на початку слів: **О́ко** [о́ко], **О́собь** [о́собь]. У середині слова ця буква пишеться інколи після префікса в складних словах: **пра́оцѣ** [праотец], **первоо́бразное** [первообразное], а також у власних іменах: **Іорда́нѣ** [Іордан], **Іоппі́а** [Іуппія]. У решті випадків у середині та в кінце слова пишеться буква **о**: **се́ло** [се́ло], **по́ле** [по́ле].

- Буква ѿ (урочиста омега) пишеться у вигуках ѿ та ѿле, котрі читаються як [о] та [оле чи *просто* о] та вживаються з кличним та родовим відмінками: **ѿле страшнаго таинства!** [О (оле), страшного таинства!] — О, величне таїнство!, **ѿ, жéно!** [О, жéно!] — о, жонó (жінко)!.

- Буква **ω** [оме́га] пишеться в префіксі, наприклад: **ώкроплє́ннє** [окроплє́ннє]; для відрізнєння відмінків множини та парного числа від співзвучних їм слів у однині: **ра́бо́мз** [рабо́м] — рабо́м (орудний відмінок однини), **ра́бо́мз** [рабо́м] — раба́м (давальний відмінок множини); а також у грецьких і деяких інших словах: **і́ко́на** [іко́на], **і́оа́ннз** [Іоа́нн], **ге́о́ргій** [Гео́ргій].

- Буква **и** [і́же] пишеться перед приголосними. Буква **ї** [i] пишеться перед голосними, а також у слові **мі́ръ** [мір] — у значенні «всесвіт, рід людський, приналежність до всього земного», для розрізнення слова **ми́ръ** [мир] — у значенні «спокій, мир, тиша».

- Буква ї, окрім того, пишеться перед приголосними в деяких грецьких словах. Наприклад: їдоль [ідолю], їкося [ікос], Хрїстося [Христос], Літѣргїя [Літургія], вїно [вино].

- Буква Ѣ [от] позначає прийменник або префікс «от», наприклад: Ѣ плѡдѣ [от плод], Ѣрада [отрада], проте: Ѣтрокѣ [óтрок].

- Буква ѡꝛ, ꙗ [ук] — ѡꝛ пишется на початку, а ꙗ — в середині та в кінці слова: ѡꝛѣꙗꙋ [убрѹс], ѡꝛѣꙗꙋти [угаснути], ꙗꙋꙋ [рукѹ], дѡꝛѣ [дѡлѹ].

- Буква **я** [я] пишеться на початку, а буква **ѧ** [юс м'алий] — у середині та наприкінці слова: **ѧкоже** [якоже] — як тільки, оскільки, тому що, **мѧтва** [м'ятва] — м'ята. Вийняток складають слова **ѧзыкъ** [язік] — тілесний орган, на відміну від **ѧзыкъ** [язік] — народ, і **ѧ** [я] — їх, вони.

- Букви *ѣ* [ксі], *ѵ* [псі], вживаються лише в іншомовних словах: *ѵ*лѣтѣрь [псалтірь], *лѣ*ѣѣ [Алексій], *лѣ*ѣѣндѣ [Александр].

- Буква **ν** [їжица] вживається в іншомовних словах і вимовляється, як уже зазначалося на попередньому уроці, після **λ** та **ε** як [в]: **λάνυξ** [лавр], **ἐνᾱγγελίῃ** [Євангеліє]. У решті випадків вимовляється як [і] та має будь-який надрядковий знак: **μύρο** [міро], **ἰσσοῖν** [іссоп], **σιμεών** [Сімеон].

- Букви **ъ** [єр] і **ь** [єрь] пишуться в кінці слів, які закінчуються на приголосний звук. Якщо в кінці твердий звук, то пишеться **ъ**, якщо ж м'який — то **ь**. Наприклад: **Спа̑съ** [Спас], **Госпо̑дь** [Господь], **но̑чь** [нощь].

- Букви **є** [єсть] і **ѣ** [ять] у північному варіанті церковнослов'янської мови звучать однаково — як [є], проте правила їх написання різні. Буква **ѣ** пишеться в тих словах, які в українській мові мають літеру «і»: **дѣва** (діва *чи* дѣва). Також **ѣ** вживається для відрізнєння неозначених займенників та прислівників від тих слів, де префікс **нѣ-** має значення заперечної частинки. Наприклад: **нѣгдѣ** [нігді *чи* нѣгдѣ] — в значенні "десь", **нѣкогда** [нікогда *чи* нѣкогда] — у значенні "колись", але: **нѣгдѣ** [нѣгді *чи* нѣгдѣ] — у значенні "немає місця, ніде", **нѣкогда** [нѣкогда *чи* нѣкогда] — у значенні "немає часу, ніколи". В решті випадків пишеться **є**.

- Буквы **ϕ** [ферт] и **ϕ**, [фіта] пишуться в іншомовних словах, наприклад: **Φαρισαῖ** [фарисей], **ϕιμῖαμ** [фиміам]. Часто в іменах: **Ματθαῖ** [Матфей], **Τρίφων** (Тріфон), **Θεόδωρος** [Феодор], **Δωροθέα** [Дорофея], **Ἐυφίμῖ** [Євфімій].

До прощеної неділі

«...Залиш там дар твій перед жертвовником і піди спершу примирися з братом твоїм, і тоді прийди і принеси дар твій. Мирися з суперником твоїм скоріше, доки ти в дорозі з ним, щоб суперник не віддав тебе судді, а суддя не віддав би тебе слугі, і не вкинули б тебе до в'язниці. Істинно кажу тобі: ти не вийдеш звідти, поки не віддаси останнього кодранта»

Мф. 5: 24-26

Ця заповідь — про прощення — найбільш незвична з усіх, тому що найгрізніша. Коли я читаю її, розмірковую над нею, мені стає боязко: «поки не віддаси останнього кодранта»! Тобто, навіть смерть тілесна не прийде, поки не пробачиш, не вистачить лише твоєї надії на майбутню славу, бо не буде мешкати Христос в твоєму серці. Бог не буде чути тебе і не буде прощати... Все, все, все - «до останнього кодранта» — останньої копійки!

Історія Ромео та Джульєтти зберегла для нас розповідь про те, як ворогуючі сім'ї заплатили за цю сварку своїми найкращими і улюбленими дітьми! Це були християнські родини — тоді, в Середні віки, всі були християнами. У Біблії є історія про мстиву Єзавель, труп якої з'їли собаки. Є в Біблії й інша розповідь — притча про те, як безжального раба віддали мучителям, аж поки не віддасть господареві весь борг (Мф. 18: 34). У цій притчі є ще й додатковий зміст: господар — це наш Господь, Який прощає нам наші борги, як же ми можемо не прощати боржників наших!

Врятований і прощений Божий народ не може жити за законами світу, де править сатана: він відразу ж і підпаде під вовчі закони цього світу, що диктують мстивість, а не прощення. Таким чином, ця дивовижна Христова заповідь оберігає нас, аби ми укоренилися в Його Царстві та не провалювалися в пекло, що завжди у нас під ногами: «Шлях життя мудрого вгору, щоб ухилитися від шеолу знизу» (Пр. 15: 24).

У заповіді є й ще одна думка: про вірність горньому (небесному), а не земному! Ставши громадянами Неба, увійшовши в Царство Боже через кров Сина Божого, ми не повинні коливатися між цими двома світами! «Ми ж не з тих, хто вагається на погібель, але стоїмо у вірі на спасіння душі» (Євр. 10: 39). Коливання пов'язані з нашими плотськими інтересами, у християнина це завжди ознака занепаду віри: «Праведний вірою живий буде, а якщо хто вагається, не благоволих до того душа Моя» (Євр. 10: 38). І ми знаємо, що «Двоєдушна людина нестійка на всіх шляхах своїх» і тому не може сподіватися «одержати що-небудь від Господа» (Як. 1: 8, 7).

Усі заповіді, всі навчання Господні — це воістину «світильник» нозі нашої, вони дані нам у велике благо вкорінення у вірі, любові і послуху. Господь наш Ісус Христос не тільки простив нас і врятував від погібелі, але Він ще й відновлює нашу цілісність: «Бо дав нам Бог духа не страху, а сили і любові, і здорового розуму» (2 Тим. 1: 7). Як говорили Отці Церкви, Бог викликав нас з Нічого, і без послуху Йому ми звалюємося знову в це Ніщо, розсіпаємося як особистості.

Прощення — це одне з найважливіших ланок у навчанні Христовому, щоб нам зберегти своє душевне здоров'я, свою цілісність (чесність, відкритість, правдивість, безкорисливість, помірність). Щоб нам не розсіпатися, після того, як Бог у Христі нас вдруге створив як нове творіння.

Наведу приклад зі свого життя. З дитинства ми з сестрою спостерігали, як бабуся докоряла маму, вважаючи, що вона неблагородного походження: наш дідусь, батько мами, був землеробом, а потім вирощував полуницю і шив чоботи. Дорікати було, щонайменше, нерозумно, та ще й у наш радянський робітничо-селянський час!

А мама ніби не звертала на це уваги, молилася і дбала, щоб ми любили бабусю, незважаючи на її ставлення до нашої мами. Час був голодний, післявоєнний, і вона часто доручала нам віднести бабусі то гарячого супу, то шматочок шоколадки, якою нас пригостили. Після смерті бабусі сусіди по лікарняній палаті запитали у нас: «Хто така Віра? Ваша бабуся не давала нам спати, всю ніч кричала: «Віронько, прости! Віронько, прости!»...

Наша мама, та сама Вірочка, тоді була важко хвора, їй самій залишалося жити зовсім мало. Як радісно вона плакала, слухаючи нашу розповідь, як дякувала Господу, Який сокрушив серце бабусі, дав їй перед смертю «розв'язати вузлики»...

Непрощення закриває для нас Небо і шляхи для благодаті Божої — ми не можемо її прийняти! Ми стаємо, як посудини, перевернуті догори дном. За порадою апостола, вникнімо в себе: чому навіть богослови вважають прощення найважчою жертвою? Відповідь проста й жахлива: тому що я правий, а інший — неправий. Я — це справедливість. Я — за правий суд. Я сам хочу вершити цей суд — ось воно що!.. Пробачити — це відпустити на свободу; це те, що зробив з нами Син Божий. І нам багато разів сказано: не мстити за себе, але віддати суд Богові, не судити ніяк до часу, поки Бог не відкриє всім.

У цій суворій заповіді є і ще один нюанс: це, якщо брат твій має щось проти тебе. Так може бути, він і не дарма це має? Може, саме ти неправий? Є така мудра приказка: «там, де твій ворог правий, він тобі друг». Побачити свою неправоту — це величезний крок на шляху до Царства Божого, і це велика перемога Бога в твоєму освяченні!

З яким дивовижним смиренням запитували учні: «чи не я то, Господи?». Вони ще не знали за собою гріха, але вже знали свою занепаду природу. Але ж ми теж її знаємо? Тому — мирися. Діти, пробачте своїм батькам! Батьки, пробачте своїм дітям! Брати, пробачте один одного. Сестри, пробачте одна одній. Допоможіть їм. Вибачте борг. Відпустіть на свободу. Аби могли молитися, «підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву» (1 Тим. 2: 8).

М. С. Каретникова

Знаю — не знаю

Протоієрей Андрій Ткачов

Скільки в світі прекрасних слів! Забудьмо на деякий час про Символ віри і про слова любовних зізнань. Звернемо увагу на чудову фразу «не знаю». Бог бачить, що я не брешу, коли говорю про її красу. Вона нітрохи не менш красива, ніж переможний крик «Єврика!»

Від людини, яка заявляє, що знає все, потрібно бігти, як від прокаженого. Навпаки, людина, яка смиренно говорить: «Я цього не знаю», — приємна. Вона навіть гарна в цей момент, незалежно від рис обличчя, статі і віку.

Один кричить, що дасть відповіді на всі питання, і до нього біжить натовп людей, який, як правило, складається з тих, чий питання несерйозні. Інший каже, що щось перевершує його розуміння, — і з ним хочеться спілкуватися. Він знає головне — межі свого розуміння.

Незнання рятує. Ось в акваріумі плаває рибка. Вона, по суті, перебуває у в'язниці, і за нею раз у раз байдуже спостерігають. Якби рибка знала про своє приниження, вона відмовилася б їсти і через два дні спливла б черевом догори, мертва від образи і марних поглядів. Замість цього вона плаває по одному й тому ж маршруту, наближається до скла у відповідь на стук нігтя, і по ній видно, що вона — не людина. Усвідомлене страждання — не її чаша.

Ми теж трішки в тюрмі, і за нами теж спостерігають. Причому не трішки. Але ми цього не знаємо, не відчуваємо, і від того буваємо щасливі й безтурботні.

Я, наприклад, не знаю, про що думає сусід у маршрутному таксі. Якщо б мені це було відомо, чи міг би я спокійно їхати поруч? Навряд чи. Якби мені були відкриті вигини і повороти долі всіх людей, з якими я перетинався в житті, хіба міг би я жити спокійно? Хіба б ми подавали один одному руки, якби все один про одного знали? Питання риторичне. Не подавали б. Ми б зненавиділи один одного, погребували б своїм сусідством. Заповідь про любов передбачає якесь божественне незнання про таємницю людини і небажання в цю таємницю проникати. Ось чому любов до грішника, не згасаючи при вигляді його гріхів, вище і чудесніше, ніж воскресіння мертвих.

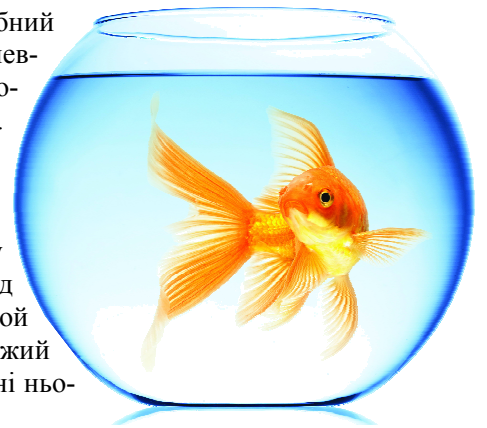
Наше незнання - такий же подарунок від Бога, як і наші відносні знання та вміння. З цієї світлотіні, зі складних сполучень «знаю — не знаю» і складається краса людського світу. Хай нам твердять про те, що світ не чорно-білий, що в ньому є багато відтінків. Все-таки чорно-білі фотографії більш рельєфні і соковиті. Вони краще ловлять момент і передають життя. Строкаті кольори — це лубок і поштова листівка, відправлена до Різдва без усякої віри в утіленого Бога. Чорний і білий колір з багатством відтінків — це правдиве і зовсім не одноманітне життя. І одна із сторін складної чорно-білої правди — складне поєднання «знаю — не знаю».

Знаю, приміром, що помру, але не знаю - коли. Навіть знати не хочу, щоб цим воістину убивчим знанням не отруїти радість новизни і свободу творчої поведінки. Знаю, що грішний, але не знаю наскільки, тому що не я собі суддя і не за мною слово виправдання або засудження. Я багато знаю, і ще більше не знаю. Моє незнання радує мене нітрохи не менше, ніж інтелектуальний екстаз, народжений вирішенням завданням або новою зрозумілою думкою. Відмовляюся від бажання знати все. Хочу бути рибою, щасливо плаваючою в незначному, але достатньому просторі акваріума. Хочу тільки бути рибою, яка молиться. Хочу бути Гамлетом, який пізнає Всесвіт із маленької шкаралупи, але не боїться нічних кошмарів.

Не потрібно гордості. Не потрібно зайвого пафосу. Навіть відлітаючи в космос і повертаючись, людина не повинна казати: «Я підкорив космос». Ти, людино, просто засунула цікавого носа у новий світ, і тебе, дурня, там стерпіли. Завжди знижував плечима я, чуючи з уст моряків або альпіністів мову про те, що вони «підкорили» море чи гірські вершини. Ти заліз високо і щасливо сліз. Ти все ще живий, а вершина як стояла, так і стоїть. Немає жодних гарантій, що ти залізеши на ту ж висоту ще раз. Звідки пафос підкорення?

Може, ти підкорив себе, свій страх, свою лінь? Але тоді це інша розмова. Це і є шлях. На цьому шляху перемоги славніші й необхідніші. Світ зовнішній пізнається зсередини. Величезність зовнішнього світу блякне перед глибиною внутрішнього. І загадок там більше.

Саранча зжерла посіви пшениці, але так і не пізнала пшениці. Жадібний розум загарбника сп'янів від зовнішніх успіхів. Це не назавжди, я вас запевняю. Якщо розум не змириться і в кличному відмінку не звернеться до Бога — Господи! — все сильно зміниться, не на радість гордого натураліста. Може статися, що людина захоче пити, але води не буде. Замість цієї води, дзюркотливої, іскристої, прохолодної, залишиться тільки формула води. Вона нікого не напоїть, ця формула. Вона тільки роздратує того, хто її знає. Так дратує хімічний склад хліба, поданий на аркуші паперу голодному замість справжньої окрайця. Це безсилля і роздратування від помилкових успіхів — перспектива всякого гордого знання. Вода в той день, день спраги і голоду, буде тільки у риби. Або у того, хто трохи схожий на рибу — тобто задоволений маленьким простором і щасливий всередині нього, не бажаючи ковтати жадібним розумом увесь Всесвіт...

Для наших дітей

Король, який повернувся

[Продовження. Початок у №№ 10–12, 1-2 (20-24)]

Авраам Бен-Яков

Коли Давид прокинувся, світило сонце, кругом, на пагорбах, співали птахи, все було сповнене миру та тиші. Він почув дзюрчання струмка і, підійшовши до нього, втамував спрагу. Знайшов і з'їв кілька ягід. Потім Давид сів на камінь і задумався над дивовижними подіями, свідком яких він став.

Через якийсь час він почув спів. Мелодія була ніжною і чистою. Давид встав із каменя і пішов на голос. Він ніколи не чув нічого більш прекрасного. Давид увійшов у ліс і рухався на звук голосу, поки не побачив чоловіка, який був у білому одязі та звернув своє обличчя до неба. Він співав одну з пісень, які виражали тугу і гаряче прагнення побачити короля, і ця пісня перетворювалася на величний гімн любові і надії, на молитву.

Чоловік перестав співати і з привітною посмішкою обернувся до хлопчика. Давид ступив уперед і пильно подивився йому в очі.

«Ти прийшов», — м'яко сказав чоловік. Це був Мудрий Радник короля. «Що засмучує тебе?» — запитав він.

У відповідь Давид розплакався і розповів про свої очікування і надії, про те, як жорстоко вони були обмануті.

«Так, це так, — сказав Мудрий Радник короля. — Люди впали в оману. Вони збилися зі шляху, наміченого королем, і лише коли повернуться до нього, може з'явитися і сам король. Він обіцяв обов'язково повернутися. Так воно і буде. Наше завдання — підготувати людей до його повернення».

І Мудрий Радник розповів Давиду про те, як люди відійшли від любові до короля і віри в його обіцянку і як Нерозумний Радник захопив владу в королівстві і вирядився в королівські одязі.

«Але як вивести людей з омани? — запитав хлопчик. — Інакше король ніколи не повернеться».

«Я навчу тебе, — відповів Мудрий Радник. — Я покажу тобі дещо, що перевищує будь-який музичний інструмент, який ти можеш уявити. Навчися грати на ньому, і ти знайдеш силу вести за собою серця людей і доставляти їм незрівнянну радість».

«Що це за інструмент?» — запитав Давид.

«Щоб він діяв, потрібне повітря, — відповів Мудрий Радник, — звучне повітря, як у музичних інструментах. На ньому грають без допомоги рук. Я навчу тебе таємницям звуків. Налаштуй цей інструмент і грай на ньому з любов'ю. Тоді ти зумієш розбудити серця людей і привести їх до істини. Навчи грати їх — і вони, в свою чергу, зможуть привести до істини інших. І нарешті всі люди заграють найчудовішу з усіх мелодій. Вони забудуть свої печалі і почнуть думати тільки про короля. Тоді він неодмінно повернеться»

«Але де ж знайти такий інструмент», — запитав Давид.

«Ти вже володієш ним», — із посмішкою відповів Мудрий Радник короля. І вказав на вуста Давида.

Минуло кілька років. Весь цей час Давид прожив на пагорбах разом із Мудрим Радником короля. У них була хатина в лісі, питвом їм служила вода гірських струмків, а їжею — дикі плоди та ягоди. Мудрий Радник відкрив Давиду таємниці звірів і птахів, квітів, рослин і дерев, Землі, сонця, місяця і зірок. Він навчав про слова та мову, істину та брехню, музику та радість. Також він дав Давидові науку про те, як привнести світло в серця людей — за допомогою посмішки, слів добра й істини.

Нарешті Давид був готовий повернутись у столицю королівства. Мудрий Радник плакав, розлучаючись із ним. На прощання він вручив Давиду мішечок з монетами і дав останню раду: «Завжди тримайся правди, брехня ніколи не може здобути перемоги».

Давид вирушив до столиці.

Діставшись до неї, Давид побачив звичайну штовханину. Народ поспішав у справах: із ранкового зібрання на денну роботу, потім на відпрацювання в сади, зі садів на вечірнє зібрання, потім знову додому, дати на

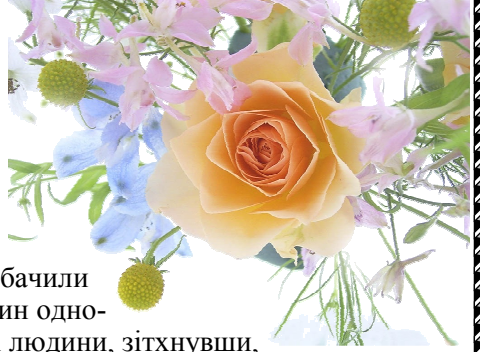
кілька годин відпочинок втомленому тілу. Обличчя людей стали ще сумніші.

Давид знайшов собі житло. Щоб виконати своє завдання, він з ранку до вечора блукав столицею серед людей, які поспішали з місця на місце. Навряд чи хто з них помічав неквапливо крокуючого Давида, який то ніс старенькій сумку з покупками, то допомагав жінці впоратися з неслухняною дитиною. Він потихеньку наспівував чудові мелодії і, посміхаючись, вдивлявся в обличчя людей.

Деякі з тих, хто бачив його, відверталися: вони не хотіли, щоб їх бачили усміхненими. Інші здивовано роздивлялися Давида, ніби посміхатися один одному — найдивніше заняття на світі. Деяким було неприємно. Але одна-дві людини, зітхнувши, посміхалися втомлено і сумно. Давид відповів їм доброю посмішкою.

Потроху Давида стали впізнавати на вулицях. Помітивши його, люди жестом або слабкою посмішкою вітали його, а сам Давид вимовляв «Здрастуйте!» і привітно посміхався. Час від часу він сідав на одну з вуличних лавок. Якщо хтось сідав поруч, Давид звертався до нього і, незважаючи на переляк співрозмовника, вимовляв кілька слів — про квіти, що зростали навколо, чи про спів птахів...

Далі буде...

«Страшний» жук

Тихонова Марина

Ой-ой-ой! Жах який! — закричала Мариночка, вискакуючи з пісочниці, забувши про іграшки.

Навколо пісочниці одразу ж зібралася зграйка дітвори. У напруженому мовчанні вони якийсь час розглядали великого жука, який, повільно переставляючи лапи, йшов по жовтому піску.

— Нічого собі! Такий величезний! А роги які, як у оленя! — захоплювався Дмитрик.

— Ой, мамочки, який він страшний! — побивалася Марина. — І це ж треба, прямо до моєї лопатки повзе!

— А ось я залаз знайду палицю, та як дам йому холосенько! Буде знати, як тут лазити! — грізно пролепетав Павлик.

— А, може, не треба? — несміливо запитав Дмитрик.

— Ще як треба! — Павлик схопив Маринчиного совочка і став обсипати жука піском.

— А я ось зараз все Вірі Михайлівні розповім, — прощбетала Сонечка і побігла шукати виховательку.

Хлопчаки з улюлюканням накинулися на жука. Хтось сипав на нього піском, хтось кидав дрібні камінці, в результаті чого жук перекинувся на спину і став смішно борсатися лапами.

— Ага, будес знати, як до нас в садочок плилітати! — торжествував Павлик.

У цей момент до пісочниці підійшла Любочка і підставила жуку гілку. Стомлений жук обережно зачепився за неї лапами і поповз, смішно ворущачи вусами.

— Вийшло, вийшло! — підстрибнув від радості Дмитрик.

— Ну, ти цього? — насупивши брови, Павлик зробив крок до Любочки.

— Нічого, просто на недільній школі казали, що все, що навколо нас, Бог для людей придумав, на користь. Ми навіть віршик вивчили:

Птахів, звірів і рибинок,
Бог придумав для людини,
Щоб не нудно було жити,
Щоб всім Господа хвалити!

— Здорово! — видихнула Маринка.

— А, може, ми тоді його відпустимо? — несміливо запропонував Дмитрик.

— Гайда до квітів! — скомандував Павлик.

Любочка високо підняла гілку, на якій красувався величезний жук, і весела компанія направилася до великого квітника поблизу їх групи. Дівчинка обережно струсила жука в квіти, і всі стали спостерігати, що він буде робити.

Жук у розгубленості трохи потоптався на місці, а потім обережно, обмацуючи вусами дорогу, поповз на квітку. Піднявшись на велику ромашку, він розправив крильця і повільно полетів.

— І ніякий він не "страшний", — сказала Мариночка, махаючи рукою услід жуку, що відлітав.

Із Днем Ангела!

У березні приносимо щиросердечні вітання з нагоди Дня небесного покровителя нашим дорогим іменинникам: **протоієреєві Тарасію Огороднику** — настоятелю Свято-Воскресенського храму смт. Маневичі та керуючому Маневицьким благочинням Волинської єпархії УПЦ (День Ангела — **9 березня** у день пам'яті свт. Тарасія Константинопольського), і **священникові Олександру Лановому** — настоятелю Свято-Успенського храму с. Оконськ (День Ангела — **22 березня** в день пам'яті святих 40 мучеників Севастійських).

*Хай Милосердний Бог наш Вам радість посилає,
Терпінням і здоров'ям хай Вас благословляє,
Наснаги у трудах Вам хай подає і сили,
Щоб з Господом у серці завжди були щасливі.
Хай Матір Божя з Неба від зла Вас покриває,
Хай серце Ваше славу для Господа співає,
І Ангел Ваш Хранитель спрямовує всі кроки.
Бажаємо Вам миру і довгих благих років!*

З повагою, братія Маневицького благочиння

"ЦЕ ДОБРЕ"

В одного африканського короля був близький друг, із яким він разом виріс. Цей друг, розглядаючи будь-яку ситуацію, яка коли-небудь траплялася в його житті, будь вона позитивною чи негативною, мав звичку говорити: «Це добре!»

Одного разу король був на полюванні. Друг, як часто бувало, готував і заряджав рушницю для короля. Очевидно, він зробив щось неправильно, готуючи одну з рушниць. Адже коли король взяв у свого друга рушницю і вистрілив з неї, у нього відірвало великий палець руки.

Досліджуючи ситуацію, друг, як і завжди, прорік: «Це добре!» На що король відповів: «Ні, це не добре!» — і наказав відправити свого друга у в'язницю...

Минуло близько року, король полював у такому районі, де, на його думку, він міг перебувати зовсім безбоязно. Проте канібали взяли його в полон і привели в своє село разом з усіма іншими. Вони зв'язали йому руки, наносили купу дров, встановили стовп і прив'язали до нього короля. Коли вони підійшли ближче, щоб розвести вогонь, вони помітили, що у короля не вистачає великого пальця на руці.

Через свого заобони ці канібали ніколи не їли того, хто мав ущербність у тілі. А тому, розв'язавши короля, вони його відпустили.

Повернувшись додому, король згадав про той випадок, коли він позбувся пальця, і відчув докори сумління за своє поведіння з другом. Він відразу ж пішов у в'язницю, щоб поговорити з ним.

— Ти був правий, — сказав він, — це було добре, що я залишився без пальця.

І він розповів усе, що щойно з ним трапилося.

— Я дуже шкодую, що посадив тебе в тюрму, це було з мого боку погано.

— Ні, — сказав його друг, — це добре!

— Що ти кажеш? Хіба це добре, що я посадив свого друга на цілий рік у в'язницю?

— Якби я не був у в'язниці, то був би там разом із тобою...

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОГО БЛАГОЧИННЯ: mblag.at.ua

Укїнно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення. Якщо вона вам не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!